

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 026382 18 Uvp
Sarajevo, 02.07.2019.godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u apelacionom upravnom vijeću sastavljenom od sudija: dr Branko Morait, predsjednik vijeća, Zvezdana Antonović i Mirsada Džindo, članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Radenke Luković, u upravnom sporu tužitelja JP REGIONALNA DEPONIJA DEP-OT d.o.o Banja Luka, ulica Bulevar Vojvode ž. Mišića broj 17, Banja Luka, koju zastupa zakonski zastupnik, VD direktor protiv rješenja broj UP1 03-1-37-1-135-2/17EM od 24.08.2017.godine tužene Agencija za zaštitu ličnih/osobnih podataka u Bosni i Hercegovini, Sarajevo, u upravnoj stvari obrade i zaštite ličnih podataka, odlučujući o zahtjevu za preispitivanje sudske odluke-presude vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3 U 026382 17 U od 18.01.2019.godine, na nejavnoj sjednici, održanoj dana 02.07.2019.godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke se odbija.

Odbija se zahtjev zainteresovanog lica za naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev za preispitivanje sudske odluke u iznosu od 672,00 KM

O b r a z l o ž e n j e

Presudom vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine, broj i datum navedeni u uvodu, odbijena je tužba tužitelja radi poništenja rješenja broj UP1 03-1-37-1-135-2/17EM od 24.08.2017.godine tužene Agencija za zaštitu ličnih/osobnih podataka u Bosni i Hercegovini, kojim je usvojen prigovor iz Banja Luke podnesen u konkursnoj proceduri protiv JP Regionalne deponije DEP-OT d.o.o Banja Luka, zbog traženja da uz prijavu na konkurs i imenovanje direktora koji je objavljen u Službenom glasniku RS broj 47/17 od 18.05.2017.godine, dostavi uvjerenje o nekažnjavanju (stav I). Stavom II rješenja je naloženo JP da ispravi činjenično stanje prouzrokovano nezakonitim traženjem uvjerenja o nekažnjavanju, a stavom III je određeno da JP bez odlaganja izvrši mjeru naloženu stavom II izreke rješenja i o tome pismeno obavijesti Agenciju u roku od 15 dana.

Tužitelj je blagovremeno protiv navedene presude vijeća za upravne sporove podnio zahtjev za preispitivanje sudske odluke (u daljem tekstu Zahtjev) iz razloga navedenih u odredbi člana 49. Zakona o upravnim sporovima BiH. Ističe da je rješenje tužene rezultat povrede pravila postupka i to člana 10 Zakona o upravnom postupku BiH,

obzirom ta tužitelj nije pružena mogućnost da se izjasni o svim činjenicama i okolnostima koje su važne za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja. Dalje ističe da vijeću za upravne sporove nije sporno što tuženi organ pobijano rješenje temelji na odredbama Krivičnog zakona Republike Srpske koji je stupio na snagu 16.07.2017.godine, tj. nakon provedene konkursne procedure. Predlaže da se zahtjev uvaži, stavi van snage pobijana presuda vijeća za upravne sporove jer se istom krše odredbe zakonskih propisa u BiH-Zakona o upravnom postupku BiH i pravila postupka regulisanih tim propisom.

Tuženi je u odgovoru na zahtjev je predložio da se isti odbije kao neosnovan.

Zainteresovano lice, u odgovoru na zahtjev je predložio da se isti odbije kao neosnovan uz naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev u iznosu od 672,00 KM

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke nije osnovan.

Cijeneći pravilnost i zakonitost pobijane presude vijeća za upravne sporove Suda BiH, apelaciono upravno vijeće je zaključilo da je pobijana presuda u skladu sa procesnim i materijalnim zakonom, a da prigovori iz zahtjeva, kao i konačni prijedlog zahtjeva, nisu osnovani.

Iz stanja spisa i dokaza koji nalaze u istome, proizlazi da je tužena Agencija za zaštitu ličnih/osobnih podataka u BiH po prigovoru Zec Željka koji je učestvovao u konkursnoj proceduri izbora i imenovanja direktora JP Regionalna deponija DEP-OT d.o.o Banja Luka, pokrenula postupak protiv tužitelja s ciljem kontrole zakonitosti zahtijevanja i dalje obrade uvjerenja o nekažnjavanju u konkursnom postupku. Prema stanju u spisu i dokazima u istom, nesporno da je tužitelj predmetnim konkursom za izbor i imenovanje direktora JP Regionalna deponija DEP-OT d.o.o Banja Luka objavljen u Službenom glasniku RS broj 47/17 od 18.05.2017.godine i u dnevnom Listu „Nezavisne novine“ dana 19.05.2017.godine tražio od kandidata da dostave uz ostale dokumente i uvjerenje o nekažnjavanju. Zainteresovano lice, nije priložio navedeno uvjerenje, iz kojeg razloga njegova prijava nije uzeta u razmatranje.

Pravilno je i prema shvatanju apelacionog vijeća, tuženi organ u postupku ispitivanja prigovora proveo skraćeni postupak u skladu sa odredbom člana 132. stav 1. Zakona o upravnom postupku BiH (Službeni glasnik BiH broj 29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 i 53/16) jer su bili ispunjeni uslovi. Naime, navedena odredba zakona propisuje da organ može u skraćenom postupku riješiti stvar neposredno između ostalog „ako stranka u svom zahtjevu navede činjenice ili podnese dokaze na osnovu kojih se može utvrditi stanje stvari, ili ako se stanje stvari može utvrditi na osnovu općepoznatih činjenica ili činjenica koje su organu poznate“. U predmetnom slučaju podnosilac prigovora, u prigovoru naveo činjenice i priložio dokaze na osnovu kojih se moglo utvrditi stanje stvari, što omogućava tuženom organu da u cilju načela ekonomičnosti i efikasnosti postupka provede skraćeni postupak i donese odluku. Pozivanje tužitelja na način provođenja upravnog postupka koji provodi Ured /Kancelarija za žalbe pri Agenciji za javne nabavke BiH, nema uticaja na pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja jer se ne radi o istovjetnim postupcima. Stoga je pravilno vijeće za upravne sporove ovog suda navedeni tužbeni prigovor ocijenilo kao neosnovanim jer je tuženom organu bilo dovoljno da izvrši uvid u sadržaj objavljenog konkursa za izbor i

imenovanje direktora tužitelja, pa da zaključi da se pored ostalih uslova od kandidata zahtijeva dostavljanje uvjerenja o nekažnjavanju. Dakle, tuženi organ je samo cijenio da li je traženje od građana da dokažu svoju ne/osuđivanost u suprotnosti sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka i odredbama Zakona o krivičnom postupku u pogledu obrade podataka o osuđivanosti.

Apelaciono vijeće prihvata shvatanje vijeća za upravne sporove da u predmetnoj stvari podaci o osuđivanosti lica ulaze u posebnu kategoriju ličnih podataka i da se isti nisu smjeli tražiti objavljenim konkursom od strane tužitelja. Lični podaci u smislu odredbe člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH broj 49/06, 76/11 i 89/11) znače bilo koju informaciju koja se odnosi na fizičko lice koje je identifikovano ili se može utvrditi identitet. Obrada ličnih podataka podrazumijeva bilo koju radnju ili skup radnji koje se vrše nad podacima bilo da je automatska ili ne. Posebne kategorije podataka su svi lični podaci koji otkrivaju: a) raso porijeklo, nacionalno ili etničko porijeklo, političko mišljenje ili stranačku pripadnost ili članstvo u sindikatima, religijsko, filozofsko ili drugo uvjerenje, zdravstveno stanje, genetski kod, seksualno opredijeljenje; b) krivične presude i c) biometrijske podatke. Odredba člana 9. stav 1. navedenog zakona propisuje da je obrada posebnih kategorija ličnih podataka zabranjena, izuzev u slučajevima propisanim u stavu dva istog člana. U konkretnom slučaju, kako to pravilno zaključuje vijeće za upravne sporove, od tužitelja je nezakonito traženo da uz prijavu na konkurs dostavi i uvjerenje o ne/postojanju krivičnih presuda, koje su prema članu 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka definisane kao posebna kategorija ličnih podataka. Traženje uvjerenja o nekažnjavanju je suprotno odredbi člana 103. Krivičnog zakona Republike Srpske (Službeni glasnik RS broj 49/03 do 67/13).

I prema shvatanju apelacionog vijeća, kako to pravilno zaključuje i vijeće za upravne sporove, nije od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja pozivanje na odrebu člana 93. Krivičnog zakona RS (Službeni glasnik BiH broj 64/17). Tačno je da se na predmetnu stvar trebala primijeniti odredba člana 103. Krivičnog zakona RS (Službeni glasnik RS broj 49/03 do 67/13) koji je važio u vrijeme konkursne procedure. Međutim, obe odredbe na identičan način propisuju uslove pod kojima se mogu davati podaci iz kaznene evidencije i to:

1. Podaci iz kaznene evidencije se mogu dati sudu, tužilaštvu i organima unutrašnjih poslova u vezi sa krivičnim postupkom koji se vodi protiv lica koje je ranije bilo osuđeno, nadležnim organima za izvršenje krivičnih sankcija i nadležnim organima koji učestvuju u postupku davanja amnestije, pomilovanja i brisanja osude.
2. Podaci iz kaznene evidencije mogu se na obrazložen zahtjev dati nadležnim organima, privrednim društvima i drugim pravnim licima, ako još traju određene pravne posljedice osude ili mjere bezbjednosti ili ako za to postoji opravdan interes zasnovan na zakonu. Stavom 5. je propisano da niko nema prava da traži od građana da podnese dokaze o svojoj osuđivanosti ili neosuđivanosti, dok je stavom 6. propisano da se građanima na njihov zahtjev mogu davati podaci o njihovoj osuđivanosti ili neosuđivanosti samo ako su im ovi podaci potrebni radi ostvarenja njihovih prava ili interesa.

Dakle, u predmetnom slučaju kada je tuženi organ svoju odluku zasnovao na odredbi materijalnog prava koju nije trebao primijeniti, pogrešna primjena materijalnog prava ne postoji ako bi uz primjenu materijalnopravne odredbe koju je trebalo primijeniti, valjalo donijeti jednaku odluku (Vrhovni sud Hrvatske, Rev 463/93 od 17.11.1993.godine).

Posebno se napominje da se o nepravilnostima u konkursnoj proceduri očitovala i Institucija ombudsmena u svojoj Preporuci broj P-315/17 od 27.11.2017.godine, koja je dostavljena tužitelju i po kojoj je isti trebao da postupi, te da poništi odluku o imenovanju direktora i omogući svim prijavljenim kandidatima, uključujući i one koji su eliminisani, (Tužitelj eliminisan što uz prijavu nije dostavio uvjerenje o nekažnjavanju) da se ponovo uključe u konkursnu proceduru, kao i da Komisija za izbor ponovi postupak bodovanja i ocjene kandidata.

Prema gore izloženom, apelaciono upravno vijeće Suda Bosne i Hercegovine nalazi da je pobijana presuda vijeća za upravne sporove pravilna i zakonita, a zahtjev tužitelja za njeno preispitivanje neosnovan, pa ga je odbilo primjenom odredbe člana 54. stav 1. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“, broj: 19/02, 88/07, 83/08 i 74/10).

Zainteresovano lice je u odgovoru na zahtjev za preispitivanje sudske odluke postavilo zahtjev za naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev u iznosu od 672,00 KM, koji zahtjev je apelaciono vijeće odbilo u smislu odredbe člana 334. stav 1., a u vezi sa članom 324. stav 1. Zakona o parničnom postupku pred Sudom BiH, jer ova procesna radnja nije bila potrebna za vođenje parnice, a koja odredba se primjenjuje na osnovu odredbe člana 60.a) Zakona o upravnim sporovima BiH

Zapisničar
Radenka Luković

**Predsjednik vijeća
Sudija**

dr Branko Morait

